

a ki olyan vígan játszadozott övele és titokban olyan jó falatokat hozott neki... Nyöszörgése olyan keserves...

A mint Kovács János ráveti kisírt szemeit a hű kutyára, olyan jól esik neki, hogy még ez a megvetett állat is szinte sir ebben a szomorú időben. És mintha odabent azt mondaná valamj hang: „Ezt a kutyát te üldözted te megfosztottad fiai-tól! És ő most a tiedet sajnálja!“ — Lelke valami különös érzéssel telik meg. — Oh csodálatos az Isten hatalma, — gondolja, — még ebben a tudatlan állapotban is mintha érzékeny lélek volna, pedig azt mondják, hogy abban csak pára lakozik, — s szeliden megsimogatja azt a hűséges jószágot. Kemény szívének durva érzéseit megtisztítá a végtelen nagy csapás, s a helyett, hogy leverte volna, most az Isten csodás hatalmának magasztos eszméjéhez emelte.

*

A hatalmas Isten elfordítá a háztól a csapásokat. A mint a marhavész kitombolta magát, újra jó idők jöttek. Ujra megteltek az ólak szép ökrökkel, lovakkal; tele lett a ház is; kis lármás gyermekek örömet hoztak a bánat helyébe a még javakorbéli házaspárnak. És Kovács János uram ezentúl jó szemmel nézett a Bodri kutyára; sőt ha valaki ez állatot bántotta, nem mulasztá el őt szelidségre inteni. Gyermekeinek is gyakran beszélt a hűséges Bodriról és mindennap oktatta és intette őket erre a szép kötelességre: Légy jó az állatokhoz!

e) A **soproni főreáltanoda** részéről küldetett:

H á l a.

— Dícséretet nyert költemény. —

Ulrich Nándortól, VIII. o. t.

Hajdanában, nagyon régen,
Játszadoztam künn a réten.
Lepkék után kergetőztem,
Künn a réten, künn a zöldben.

És a mint úgy száguldoztam,
Megakadtam egy bokorban
S a bokorban, bokor alján
Kis madárka zokog árván.

Nyulok arra, nem repül el,
De elhallgat énekével.
Kezemben a piczi árva
És letörve gyöngé szárnya.

Megsajnáltam, haza vittem.
Jó lesz neked, jó lesz itten!
S bezártam egy kalitkába,
Ugy zokogott a kis árva.

Sírását a röpke szellő
Messze vitte és az erdő
Kis zenész'i meghallották
S tüstént jöttek a madárkák.

Bús madárka a kalitban
S ők daloltak neki vígan;
Észrevették, hogy a szárnya
Összetörve, megtépázva.

Ugy zokogtak, úgy siratták
A piczikét a madárkák;
Elrepültek szerte-széjjel
S visszatértek pókkal, légygyel.

Kalit körül s a kalitban
Öröm is van, bánat is van;
Mig meggyógyul gyöngé szár-
nya
S újra víg a kis madárka.

Ugy sajnáltam kis dalosom...
De szívembe öröm oson...
Szerzek neki örömet én,
Hadd viduljon fel a szegény.

S midőn reggel napkeltekor
Zeng az erdő, zeng a bokor,
A kalitkán pattan a zár
S a kis madár el — tovaszáll.

Megpihen a gyöngé ágon,
Köny rezeg a szempillámon.
Látlak-e még? ... vagy soha
már?

Erdő dísze, dalos madár!

Láttam bizony, sokszor nagyon,
Házunk előtt a faágon.
Oda gyűltek a madárkák
S víg dalukat ott dalolták.

Ott dalolták és a dalon
Megédesült a fájdalom.
Megjelentek minden reggel
S ébresztgettek víg énekkel.

Megköszönték, hogy az árvát,
Erdő, berek víg dalosát
Megmentettem, gyógyítottam,
Hogy ne vesszen a bokorban.

f) A szegedi állami főreáltanodától.

D a n i b á c s i .

— Elbeszélés. —

Irta: *Tóbiás Károly*, VII. o. tanuló.

Jelige: Jó tettetért jót várj.

Derék ember volt az a Dani bácsi, atyám régi barátja. Hozzánk gyakran járt, s ha jó kedvében volt, el-elbeszélt egyes részleteket utazásából. Mert jósága mellett még Dani bácsi kis városunkban világlátott, okos ember hírében állott, kit élvezet volt hallgatni.

Jól emlékszem rá, lehettem vagy 12-éves, Dani bácsi nálunk töltvén az estét, elbeszélt egy részletet olaszthoni útjáról. Sohasem fogom elfeledni elbeszélését, oly nagy hatással volt fogékony lelkemre. Még most is élénk emlékemben élnek szavai.

* * *

— Nápolyban voltam. Hol kékebb az ég, zöldebb a föld; mint a költő mondja. Hát igaz, szép, nagyon szép az a Nápoly. Hanem a hol fény van, ott árnyéknak is kell lenni. Annyan leírták már Nápoly szépségeit; diésérték gyönyörű fekvését, langyos levegőjét, citrom- és narancsligeteit. Sokszor és szépen van mindez megírva, és sokan is olvassák. Ez a fény. Az árnyékról hallgatnak, mert az nagyon sötét. S miután